Ч. 40 (12.989). Львів, середа 24. лютого 1932. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 28·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол. Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Відгомін женевського рішення.

Чому представник Італії мовчав на Раді Союзу Народів при вирішуванні українських петицій?

(Кореспонденція з Риму).

В українській пресі появилися довші або коротші вістки про те, що на засіданні Ради Союзу Народів, де розглядали українські петиції, представник Італії не забирав зовсім голосу в обороні українців, хоч робили це представники Англії та Норвегії. Ці останні держави мали своїх представників у Комітеті Трьох також як Італія. Рішення цього Комітету про передачу українських петиций під розгляд Ради було **однодушне** і тому для декого було дивним, чому мовчав на Раді Союзу Народів італієць, коли промовляли прихильно для нас і англієць і норвежець. На цю мовчанку звертало особливу увагу в своїх комунікатах українське бюро в Льондоні.

Щоби вияснити цю мовчанку, наш римський кореспондент звернувся до одного видатного і компетентного італійського політика за інформаціями в цій справі. Інформації нашого кореспондента такі:

Внаслідок льондонських комунікатів до мене почали звертатися всякі українські діячі з запитами, як пояснити оте „вперте“ мовчання італійського делеґата, що на нього вказує льондонське бюро. Тоді я, зі свого боку, не міг зробити в характері українського журналіста нічого іншого, як звернутися до компетентних італійських кол за вияснениям, щоби подати його до відома широким колам українського громадянства.

— „Чим пояснити, — запитав я, — що італійський делеґат, який виявив таке зрозуміння українських болів на Комітеті Трьох, не забирав голосу на Раді Ліґи Націй?

— Він не вважав цього потрібним.

— Чи треба це прийняти як ознаку, що Італія признає рацію польській політиці і зокрема „пацифікації“?

— Ні! „Пацифікація“ **осуджена** в резолюції, і при теперішніх обставинах, це є максімум того, на що можна було рахувати. Для Італії, що в таких **нагальної ваги** справах, як репарації та роззброєння, мусить іти проти французької та польської політики, нема ніякої потреби викликати враження, ніби вона за всяку ціну хоче виступати проти Франції та Польщі. Вона це робить тільки тоді, коли може сподіватися якихось конкретних наслідків.

— А проте англійський делегат уважав за можливе виступати цим разом проти цеї політики...

Мовчанка. Потім, трохи згодом:

— Бачите, льорд Сесіль находиться в упривілеєному становищі. З одного боку, він ніби репрезентує в Лізі Націй англійський уряд, а з другого боку, як ліберал, його ніби і не репрезентує. Тому його виступи носять більше особистий характер. Зрештою, ви знаєте, що виступам англійського делегата, навіть і відповідального, ніколи не нададуть того значіння, як виступові італійського делегата. Італійський уряд силою річей, мусить бути обережний, бо його зі всіх боків обвинувачують у загострюванні відносин, тоді, як його політика спрямована саме на злагіднення тих відносин та витворення умовин до морального й матеріяльного роззброєння“...

Евген Онацький.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Теза про напівофіціяльний, напівприватний характер льорда Сесіля в Союзі Народів щонайменше дивна. По анальоґії можнаб сказати і про Мекдональда, що він, мовляв, хоч і є головою англійського уряду, то фактично ніби його репрезентує, ніби ні, бо він лейбурист, а хоч формально тепер до партії не належить, то всеж вріс у неї своєю психікою разом з головою.

Запит у справі кольонізації в англійській Палаті Послів.

Льондон, дня 18 лютого 1932.

Посол Рис Дж. Дейвіс поставив учора в Палаті Послів запит до секретаря закордонних справ, чи петиція, яку внесли українські посли польського сойму в справі кольонізації польськими військовими осадниками українських та білоруських земель у Польщі, надається до прийняття і чи її поставлять під розгляд Ради Союза Народів?

На цей запит, **Сер Джен Саймон,** секретар закордонних справ, відповів ось що:

„Наскільки знаю, то петиція, внесена дня 1 лютого 1932 року, була принята Секретаріятом Союзу Народів і цей подав її до відома польському урядові, щоб він на неї предложив свої вияснення. Ґенеральний Секретар рішив, що петицію треба уважати за таку, що вимагає негайного розгляду і тому не жд учи на відповідь польського уряду, подав її до відома в формі обіжника, членам Ради Союзу.

„Тому, що досі ще не наспіла відповідь польського уряду в справі петиції, не можна ще знати, чи він буде намагатися недопустити, щоби цю петицію приняли і тому Президент Ради не був ще покликаний до висловлення своєї думки в тій справі.

„Чи цю петицію мають поставити під розгляд Ради, не можна видати рішення доти, доки не дасться змоги польському урядові поробити свої спостереження в справі петиції.“

На це посол **Р. Дж. Дейвіс** поставив дальший запит:

„Чи можемо мати запевнення, що з огляду на дуже поважне становище, уряд закордонних справ доложить усіх старань, які в його силі, щоби цю справу в Союзі Народів поладнати?“

Сер Джен Саймон відповів: „Я цього певний, що мій шановний приятель буде вдоволений, коли його запевню, що Ґенеральний Секретар Союзу вважає петицію за справу наглу і поступив згідно зі сподіванням уряду Його Королівської Милості. З цієї причини можна думати, що справа буде предложена під розгляд Ради Союзу“.

У. Б-ро.

В обороні наших господарських установ.

УКРАЇНСЬКЕ РІЛЬНИЦТВО І ЙОГО СУСПІЛЬНО-ГОСПОДАРСЬКІ ОРҐАНІЗАЦІЇ У СВІТЛІ ОСНОВНИХ ЗАКОНІВ ПОЛЬЩІ І ВЕРСАЙСЬКОГО ТРАКТАТУ З 28. VI. 1919.

(Промова сенатора Ю. Павликовського, виголошена на засіданні бюджетової комісії сенату дня 12. II. 1932 при розгляді бюджету Міністерства Рільництва).

Я не сподівався, що після предложення мною в імени Українського Клюбу засадничих постулятів українського рільництва перед роком у цій Високій Комісії і на пленумі сенату, буду приневолений знова промовляти в обороні засадничих прав українського рільництва і власними силами побудованих суспільно-господарських організацій.

З жалем мушу ствердити, що в минулому році ніодного з наших основних постулятів, ба навіть ні одного з підрядних уряд не взяв під увагу. Та всежтаки українське організоване рільництво і його суспільно-господарські організації не вимагають ні **привілеїв ні протекцій, а тільки рівноуправнення з іншими суспільно-господарськими організаціями, згідно з постановами обовязуючих основних законів, згідно з постановами конституції.** Уряд трактує українське рільництво і його організації **per non est.** Рівночасно міністерство внутрішніх справ держить в руках керму політики, яка змагає до **систематичного нищення** українського суспільно-господарських організацій у конституційній державі. Виказав я теж на основі річевих но-господарського дорібку. Адміністраційні утиски, які змагають до ліквідації суспільно-господарських організацій нашого народу, або до підпорядкування наших національних організацій польським організаціям, тривають далі.

Я далекий від того, щоби тут, у високій комісії розгоротати подрібний образ утиску наших господарських організацій у Галичині і на північно-західних землях, мушу лише сконстатувати, що „певні“ дані про положення господарських організацій на Волині представлене на пленарному засіданні сойму в дні 10 лютого ц. р. походять з дуже „непевного джерела“. „Певний інформатор“ далеко відбігає від правди, бо якраз перелімною лежать точні і провірені інформації про те, що система нищення української кооперації на Волині з дубенського повіту переноситься на рівенський і луцький, з претекстом ломання української кооперації є тенденційне, або зовсім безпідставне примінювання промислового закону і санітарних розпорядків до української кооперації. Члени Високої Комісії зможуть запізнатися з цією системою на пленарному засіданні сенату при обговорюванні бюджету міністерства внутрішніх справ.

Правдива дійсність каже про те, що самопомічна суспільна організація українського рільника, який гуртується в головній корпорації українського рільництва, в краєвім товаристві господарськім „Сільський Господар“ і в українській кооперації, яку зродили господарські потреби українського села, є сіллю в оці адміністрації. Уряд трактує її, як остров зачумлених, накладає на неї карантанну, не допускаючи її безпосередньо до веденої ним рільничої акції, відрізує її від здорового кредиту в державних банках, які покликані до акредитування рільництва, не згадуючи вже про те, що потреби українського рільництва досі не находять ніякого віддеркалення в державнім бюджеті.

Кожночасний бюджет держави, включно з цьогорічним, є пророчистим свідоцтвом того, що супроти українського народу, а тим самим і його головної хліборобської верстви примінюється постійно засади скарбовости, хіба старинного Вавилону, чи Єгипту, які можна влучно схарактеризувати словами: **„від поневолених гарач — для поневолених гарап“.** Вже при нагоді краєвої конференції, скликаної п. міністром в половині червня мин. року, а присвяченої усталенню засад аграрної політики, мав я честь в присутности п. премієра і пп. міністрів господарських ресортів в імени укр. орґанізованого рільництва виказати повну **правну безпідставність** непризнавання українських су-

Wyciąg z protokułu wspólnego z dnia 12 lutego 1932. Sąd Okręgowy Wydział VI karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 27 czasopisma pt. „Dilo“ z daty Lwów dnia 6 lutego 1932 do Sygn. VI. 1. Pr. 97/32 na posiedzeniu niejawnem w dniu 12 lutego 1932 po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu Okręgowego we Lwowie postanawia uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 5 lutego 1932 przez Starostwo Grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Dilo“ Nr. 27 z daty Lwów dnia 6 lutego 1932 zawierającego w art. pt. „Żenewśkyj raport“ w ustępie od słów „Japonija hraje“ do słów „zdohadałysia“ znamiona zbrodni z § 65 lit. a uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17/XII. 1862 Dzpp. Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie. Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej ustępu artykułu ma na celu przez tendencyjne porównanie obecnego postępowania Japonji w stosunku do Chin z polską polityką mniejszościową w stosunku do rusinów, szerzyć wzgardę i nienawiść przeciw administracji państwa. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. — Przewodniczący: W. Medyński wr. Protokulant: H. Rosenwiesen wr. Za zgodność: Lipanowicz, starszy sekretarz.

даних, що сучасна система нехтування українського рільництва і його організацій з боку уряду є шкідлива не тільки для українського народнього господарства, але шкідлива і для інтересів, а навіть державних конечностей.

Не треба забувати, що українське рільництво попри польське займає найповажніше місце в державі і виступає у формах як найдоцільніше і найбільш органічно і суспільно зорганізованих.

Живемо в добі демократизації землі. Будуччина рільництва лежить у руках малої селянської власности. Серед малої власности в державі українське рільництво творить 1/3 і в свому посіданні має майже 9 міліонів гектарів рільних ужитків, що їх у поті чола і в недостатках управляє около 1.200.000 українських селянських родин.

Чи піднесення рільничої культури на такій великій площі і серед таких численних рядів селянських господарств не лежить також в інтересі держави? Чи можна без шкоди переходити до денного порядку над великанським зусиллям селянських мас українського народу у його поході до поступу і рільничої культури? Уряд бачить, що українське рільництво, вірне своїй традиції від 80 мин. століття, навіть після жахливої повоєнної руїни, відбудовувалося власними силами, живе і надалі серед сучасних тяжких господарських умов, розбудовує і розвиває власні суспільно-господарські організації, як огнища цього поступу і культури.

У своїй промові на бюджетовій комісії сойму в дні 25 січня ц. р. зволив п. міністр зазначити, що „виплатність рільника назагал упадає внаслідку упадку доходів з одного боку, а зросту довгів і платностей з другого", причому теж зазначив, що крім помочі уряду потрібне „великанське зусилля рільничої суспільности і його організацій", щоб успішно боротись з хліборобською крізою.

Чиж з цього великанського зусилля українського рільничого суспільства і його організацій, що працюють власними силами, п. міністр не бачить? Питаю, чи з точки погляду господарського і політичного, доцільний є адміністративний утиск і щільне замкнення дверей державних банків перед здоровою самопомічною суспільною акцією українського рільництва в теперішній добі і для майбутнього? Підкреслюю, що говорю тут про нормальний господарський кредит, а не про явні чи закриті субвенції, хоча і субвенції належаться одинокій українській головній рільничій корпорації „Сільському Господареві" на культурно освітні його праці. Бож „Сільський Господар" є досі одинокою в цілій державі рільничою корпорацією, яка працює тільки на матеріяльній основі, що її дає збірна самопоміч українського рільника і його кооперативних організацій. Підкреслюю теж, що українська кооперація, вірна ідеї кооперації ніколи не думала і не думає сягати за якінебудь субвенції.

Слушним є погляд п. міністра, що рільничі товариства, коли мають уратувати найважніші ділянки своєї праці, повинні одержувати допомогу від самоуправних установ. Якжеж назвати таке явище, що „Сільський Господар", який працює без субвенцій, не може числити навіть на найдрібнішу допомогу самоврядування, бо дотації на товариство „Сільський Господар", його філії і кружки органи загальної адміністрації з правила скреслюють із бюджетів громад і повітів.

Коли, не зважаючи на все, при теперішніх правних, господарських і суспільних умовах, українське рільництво у своїх організованих формах бореться з лихоліттям і працює, то чи не повинно воно заслужити на повне признання? Чиж його постулят, що сягає не по привілей і протекцію, а вимагає згідно з обовязуючими основними законами і міжнародніми зобовязаннями Польщі **рівноуправнення українського народнього господарства і зроджених з нього власних національних господарських організацій з польським народнім господарством і його національними господарськими організаціями не є оправданий?**

(Докінчення буде.)

З життя краю.

З культурно-освітнього руху в Бучаччині.

Дня 14. лютого ц. р. відбулися **Загальні Збори Філії Т-ва Прихильників Мистецтва.** Головою Філії вибрано радн. Маркова Ярослава, а секретарем о. Мельника Василя. Звертала увагу специяльно велика скількість молоді. Старших громадян дещо за мало. А шкода, бо така благородна і висока ціль, як піклування нашим мистецтвом, повинна була стягнути на Збори більше старшого громадянства. Надіємося, що вся місцева інтелігенція відгукнеться на поклик виділу стати членом цього Т-ва. Філія в Бучачі — це перша філія цього Т-ва в краю, а філії такі повинніб оснуватися в кожному більшому містечку.

Два дні гостив тут театрик **„Криве Зеркало"** під дир. Яреми Стадника. Театр грає модні тепер всюди ревії. Симпатичні вони і приємні, подекуди оригінальні, здорово можна посміятися, але... рівночасно питання: Пощо втомізувати і так невеличкі наші театральні сили?

Урядові чинники на кожному кроці підчеркують, що українцям живеться дуже гарно. Вільний розвиток культурного життя і т. п. запевнення, специяльно перед Женевою. А в тім самім часі рескриптом староства в Бучачі **розвязано „Луг" в Білявинцях.** Причина, як звичайно: недостача мовляв, приладів і т. п. На ділі-ж є зовсім інакше. Вільний розвиток задокументований знаменито!

Луць Гойда, господар в **Бобулинцях,** один з тих, що дошкульніше потерпіли в часі „пацифікації". Між іншим знищили йому улани також (порізали) новенький кожух. Гойда **вислав той кожух просто до військового міністра** та зажадав винагороди за кожух. Кожух лежав у Варшаві в міністерстві більше року, а ось недавно міністерство вернуло Гойді той кожух почтою. А про заплату — ні чичирк!...

Громадяни села **Вербятина** — химерний дуже народ. Такі розполітиковані колись були, що самі між собою пожерлись, а наслідком цього життя в селі стало одною ворожнечою між людьми, завмерла й читальня. Колиж дещо втихомирилося, зявився в селі якийсь тип, зайшлий у Вербятин, викинений з Богосл. Академії у Львові, який забажав ущасливити людей новою релігією — **баптизмом,** при чому вдалось йому вже кількох людей приєднати. І знову в селі неспокійно. І так молода людина, замість узятися до позитивної праці в читальні, непотрібно вводить заколот. А селянинові до всіх теперішніх благ саме баптизму недостає...

Село **Новосілка Язловецька** знане з цього, що колись було, а почасти й тепер є осідком сельробів. У своїй історії має воно таку подію, як бомбовий замах на церкву. А в новосілчан — велике розуміння громадянських обовязків. Доказом цього факт, що делегати на просвітні анкети в Бучачі казали собі окрім фіри платити 6 зол. дієт. Нічого собі просвітні робітники... А одночасно в читальні ви не побачите ніодної книжки, ніодного часопису!.. Домівка читальні стоїть обідрана, а члени її продумують над тим, щоб **заінтабулювати той дім на своє імя,** тому ніби, що вони складали по 6 дол. на його будову. Коли тих 30 чи 50 членів і зложили по 6 долярів, то воно дуже гарно, але такої диковини, щоб дім чит. „Просвіти" інтабулювати на поодиноких членів — ще ніколи не бувало. Тож замість думати над цим, вони повинніб застановитись, якби то часописів та книжок до читальні придбати.

Неприємне почування викликав тут факт,

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 24. ЛЮТОГО 1932.

ІЛЯРІОН СВЕНЦІЦЬКИЙ.

Виставка західноевропейськ. мистецтва XV.—XVIII. вв.

Сорокова виставка Національного Музею присвячена особливо цінному матеріялові його збірок, що лучить українську установу з мистецтвом могутньої доби европейського ренесансу і бурхливого барока.

Обі доби, як тло і джерело нових мистецьких напрямків, не були чужі й для мистецтва західно-українських територій, а перш усього Подністровя. Вкажемо тут хоч би на прегарний галицький іконопис кінця XV. і всього XVI. віку, що вже певно в найближчому часі стане предметом уваги світової науки. Галицький іконопис того часу є не тільки продовженням великих мистецьких традицій доби національної державности, але й виявом нових мистецьких напрямків, що лучили наших предків живими вузлами з мистецтвом Заходу. Наш місцевий „візантійський стиль", завдяки живому прочуттю і пережиттю галицькими іконописцями подиху прегарних творів північноітальського мистецтва Мадонни наперломі від XIV. до XV. віку, починає пробувати передавати ідеальну красу моделю, з якого іконописець малює Богаматір.

Ікони наші цього давнього часу виявляють чимало спроб їх творців схопити і передати непорушними рисами живий рух одиниці і маси та висловити рисунком і барвними площинами внутрішній стан зображених осіб. Мало того, один-другий творець галицької ікони XVI. віку просто по свому, індивідуально-мистецьким зором видить і передає свій творчий замисл так, як видів би і передав би його тільки учень доброї німецької або італійської мистецької школи. Спосіб і напрям мистецького думання був у нас, ось тут на Подністровю, такий самий подекуди, як був він далеко від нас в осередках високого мистецтва на Заході.

Може саме тому галицький митрополит Андрей придбав у 1904 р. збірку рисунків західньоевропейських [illegible] доби ренесансу і барока, та в 1907 р. збірку малюнків. Тоді то придбані предмети були тільки особою власника, звязані з основними збірками національної культури, що творили засновок і зародок Національного Музею. Сьогодні, після більше як чвертьвікової перевірки у музейних сховищах, доводиться ствердити, що вони можуть багато дечого нас навчити. Розгляд виставлених мистецьких творів Італії і Голяндії, які в нас так дуже люблять за їх реалізм, навчать нас дивитися і на твори нашого історичного здебільша ідеалістичного іконопису, та розуміти, цінити і любити їх велику мистецьку вартість.

Ясно підкреслений ритм ліній і форм, тихо-ніжна мельодія барвних площин, великий спокій композиції-твору в цілому — ось риси мистецтва з доби відродження на Заході та в нас на Україні.

Одначе під тихим плесом мистецької творчости в глибинах творчої підсвідомости кипіла завсіди, кипить і кипітиме нікому недоступна і незнана горячкова праця духа. Із неї то, в щасливу хвилину внутрішньої злуки дрібних частиць, перед душевними очима мистця промайне різкою блискавкою безконечно гарний і багатогранний змисл. Творець приступає до довгої, подрібної, аж до нудоти буденної технічної праці для оформлення того, що знов скрилося в відрадного творчого „я". Творця захоплює краса сюжету та сила його хвилевого вияву... І мистець розвиває всю свою енергію, постійно підсичує її вогнем свого темпераменту, щоби оформити все те, що промайнуло таким ясним і різким образом у його первісному творчому замислі. Ось і психольогічне тло виставленого тут надбання чужих країв і далеких часів, такого близького та рідного нам західнього мистецтва. Невмірущою красою цього творчого моменту певно захопився був основник Музею, коли придбав таку поважну збірку чужих мистецьких творів, що так мило і щиро промовляють до нас ніжною красою доброго рисунку і доброго малюнку.

Та не тільки до нас, але й до наших батьків, дідів і предків промовляли ці чужі мистецькі твори зрозумілою для них мовою. І ці наші предки з роду прароду Східної Церкви сини й оборонці, та свого східного мистецтва поклонники, любителі й творці — поставили тут у нас, у Львові хистом і чуттям Петра Римлянина свою Успенську церкву, згодом власними силами додали до неї ще й Трехсвятительську — окрасу нашої Галицької Землі. Вониж у тому часі створили святопятницький, рогатинський, волицький, скитський і могильницький іконостас. І в цих прегарних мистецьких творах виявили вони таку могутню бурю поривів своїх творчих замислів і таку високу технічну спроможність свойого мистецького хисту, що ним безперечно мусить захопитися кожний, справжній любитель мистецтва і його обєктивний знавець. А поява цих творів була вислідом переможного протесту буйної та живої молодости нового життя проти повільної та нерухливої старости. Нове йшло на зміну старому.

У честь вічного юнака, бурхливого та безмежно відважного переможця змія — Юрія стала на найвищому горбі Львова святиня, що була останнім і в нас найкращим висловом рококо.

Глядимо на виставлені у цих салях твори і порівнюємо їх із нашим мистецьким майном, розкиненим по глухим куткам нашої землі. І дійсно з радісною полекшею можемо ствердити осьтут перед цими прегарними творами великого західнього мистецтва — що й в нас було і ще не пропало своє велике мистецтво. І це наше мистецтво минулих діб справді додержувало кроку з буйною мистецькою культурою Заходу.

А якби в нас були кращі умовини життя, то ми певно сьогодні мали би великий і богатий Національний Музей, де могли би показати всьому світові свою велику культуру. Недавньою українсько-французькою виставкою зробили ми початок для порівнання українського мистецтва з чужим, а сьогодні ступили ми один крок дальше в цьому напрямку, даючи змогу гостям цієї виставки і під свіжим вражінням творів західнього мистецтва XV. до XVIII. віку оглянути й збірки нашого власного мистецтва тогож часу. Самосвідомість і самопошана стане від того в нас сильнішою.

І маємо підставу сподіватися, що наша громада мистецько вихована саме на барочному ідеалізмі стане речником доброї справи і поведе свідоцтво правди у найширші кола громадянства про необхідність закінчити будову Музею, щоб було де як слід примістити зібрані скарби мистецтва.

що один з наших священиків о. С. через якогось муляря відступив претенсію за Службу Божу до Марії Томашів жидові-гешефтяреві Маркусові Шнаєрові з Язлівця. Жид заскаржив жінку до суду і тепер ця справа товчеться по судових розправах, а сусіди підсміхаються з цього. От тобі — кажуть — cura animarum.

В.

До чого можна докотитися!

Причинок до нездорових відносин у православній церкві в Польщі.

Читаємо у варшавських ґазетах:

Селянин із Велути на Поліссі Василюк вертався фірою із ярмарку до дому. На шляху зустрів православного священика, пароха Велути, який просив, щоби селянин його підвіз до села. Василюк згодився, а в розмові признався, що продав на ярмарку пару волів за 75 зол. Розмовляючи, їхали вони самітно порожним шляхом. Несподівано парох закинув Василюкові віжки на шию і почав його душити. Василюк успів заложити якось руку під шию, і тим чином урятував себе чудом від загибелі, але вдавав мертвого. Тоді прав. батюшка забрав у Василюка 75 зол., скинув його з воза та поїхав до дому. Василюк опісля встав і пішов до села пішки. Після вечері післав свою жінку до пароха, щоби той віддав гроші, які нібито взяв перехувати. Коли жінка принесла гроші від пароха, Василюк пішов на поліцію та повідомив про грабіжницький напад. Поліція найшла вже трупа пароха, який тимчасом успів повіситися. Мешканці Велути не один раз просили церковну владу, щоби забрала цього священика, що виглядав на ненормальну людину, а свою пастирську діяльність скінчив так талебно...

До цієї вістки не маємо що додавати. Вона характеризує деморалізацію і взагалі нездорові відносини серед православного духовенства дуже промовисто. А все таки є ще у нас люди, які з якихось незрозумілих мотивів виявляють недвозначно свої симпатії для варшавського православія... Дивні люди!

Б. посол Олександер Вислоцький знову перед судом.

За 10 промов обвинувачений в державній зраді і т. п.

Перед трибуналом присяжних суддів у Львові розпочалася в понеділок, 22. ц. м. розправа проти б. соймового посла **Олександра Вислоцького**, б. берестейського вязня, обвинуваченого в тому, що своїми промовами й виступами на шістьох вічах і зборах та на четирьох релігійно-національних манифестаціях допустився злочинів державної зради, нарушення публичного спокою, наміреного публичного насильства і проступків з § 300, 312, 496 к. з. і т. п.

Обвинувачений відповідає як вязень, засуджений окружним судом у Рівному на 2 роки вязниці за одну-одиноку промову на вічу в селі Дублянах рівенського повіту, при чому не зараховано йому 8 місяців слідчої вязниці, з того 2 місяців у Бересті і 6 у Львові та Золочеві. Вязничну кару відбуває в Бриґідках, відсидівши вже 18 місяців. Предсідником трибуналу є суддя Тертіль, вотантами судді Яґодзінський і Рибчинський. Обвинувачує прокуратор Ліпш. Боронять адвокати д-р Ст. Біляк і д-р Ст. Шухевич.

Лава присяжних суддів складається із самих поляків.

АКТ ОБВИНУВАЧЕННЯ.

Державна прокуратура обвинувачує Олександра Вислоцького, літ 35, замешкалого в Гаях Дітковецьких, пов. Броди, рільника, гр. кат., жонатого, в тому:

1) що в **Радехові** 27. травня 1928 р. на виборчому вічу УНДО виголосив промову, в якій мав закликати до відорвання частини краю від польської держави і ширив погорду та ненависть до польської влади;

2) що в селі **Берлині** пов. Броди на посольському звітовому вічу 26. червня 1928 допустився тих самих злочинів;

3) що в **Бродах** 8. липня 1928 на довірочній нараді УНДО старався підбурити до погорди і ненависти проти державної поліції;

4) що в **Жуличах** пов. Золочів на посвяченні хреста в честь полягдих виступив проти цілости польської держави й ширив ненависть та погорду до польської влади;

5) так само провинився в **Підлисі** пов. Золочів 5. серпня 1928 промовою, виголошеною під памятником М. Шашкевича;

6) що у **Висоцьку** на посольському звітовому вічу 12. серпня 1928 ширив погорду й ненависть до польської влади та відбув публичні збори під голим небом без дозволу влади;

7) що в **Бродах** 4. листопада 1928 р. підчас українського національного свята виступив проти заряджень поліції, зневажив її словно й виголосив протидержавну промову;

8) що в **Болотні** пов. Перемишляни 30. вересня 1928 уладив віче без дозволу влади і закликав населення до опору проти поліції;

9) що в **Бродах** 25. червня 1929 на вічу закликав людей до опору проти поліції та що уладив віче, не повідомивши про це влади;

10) що в **Соколівці** пов. Золочів на святі в честь бл. п. о. Кальби виголосив на цвинтарі промову, в якій торкнувся подій з 1918 р., закликав українське населення до бунту й домової війни;

11) що в **Бродах** 4. квітня 1929 зневажив словно поліціянта Ст. Хмельовского.

Після відчитання акту обвинувачення обор. д-р Біляк звернувся до прокуратора з внеском, щоби доповнив акт обвинувачення, зазначуючи виразно, якими саме словами допустився обвинувачений поодиноких провин. Це домагання підтримав обор. д-р Шухевич, бо оборона мусить докладно знати, за які вчинки відповідає обвинувачений. Прокуратор спротивився цьому внескові, тому що він сповнений й акт обвинувачення правосильний. Після наради трибунал відкинув внесення оборони.

ЗІЗНАННЯ ОБВИНУВАЧЕНОГО.

До ніякої вини обвинувачений не почувається. Віча й наради скликував з посольського обовязку й виконуючи посольський обовязок, складав на них не тільки звіти з діяльности своєї та української парляментарної репрезентації, але й обговорював актуальні справи, звязані з інтересами українського народу. Тому крім політичних справ порушував справи культурноосвітні, економічні та шкільні. Порівнував положення українського народу з іншими народами, і наводив приклади з життя поляків, особливо в Познанщині. Тому, що український нарід переважно хліборобський, він говорив про земельні справи, про податкове обтяження, кредити для селян, кольонізацію. У свому життю обвинувачений зробив яких 300 віч, на яких обговорював ті справи, і коли потягнули його до відповідальности тільки за 10 промов, то видко, що ті, які робили на нього доноси, себто поліційні органи та їх конфіденти, добре його не розуміли.

Дальше обвинувачений переходить по черзі всі віча, що є предметом розправи, і стверджує, що він зовсім не провинився тим, що йому тут закидують. На вічу в Радехові не говорив ані про гнет ані про кайдани, тільки про партійну організацію. Таксамо на вічу в Берлині, де зрештою сельроби не позволили йому довго говорити. Віче було скликане в справі страйку.

Д-р Шухевич: Як Ви думаєте, чи обговорювання ріжних життєвих справ із національного становища є каригідне?

Обв.: Ні!

Д-р Біляк: Чи відомо Вам, що всі ті справи, які Ви обговорювали, були теж предметом діяльности Укр. Парляментарної Репрезентації?

Обв.: Так, віча були відгомоном акції послів у соймі.

Нічим не провинився обвинувачений на довірочній нараді в Бродах, Дубю і Підкамені. „Ще не вмерла Україна" співають не тільки на вічах, але й на всіх українських сходинах. Нічого проти Польщі не говорив у Жуличах на посвяченні хреста в честь полягдих, не тільки українців, але й чужинних вояків.

Предс.: Про що говорили Ви на вічу на Волині, за яке Вас засудили?

Обв.: Про те саме, що й тут.

Д-р Шухевич: Ви були засуджені тільки за одно віче?

Обв.: Так. На суді я не міг оборонитися, бо сидів у берестейській тюрмі, опісля у Львові і Золочеві, отже не мав ніякого контакту зі свідками.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 24. ЛЮТОГО 1932.

6)

Польська відповідь на українські петиції.

Щодо тверджень про факти, які трапилися, чи то наслідком саботажних актів, чи в звязку з засобами, яких уживала влада, а які на думку польського уряду можна би розглядати зі становища справи меншини, треба дати такі пояснення:

Багато з них згаданих у попередніх петиціях, виснив польський уряд уже своїми замітками в листі переданім мною з дня 20-го січня.

Між обвинуваченнями там поданими, на які варт відповісти є в першій мірі ті, що торкаються зачинення шкіл. Річ іде тут про твердження, що польський уряд з метою винищити українську національну культуру зачинив гімназії в Рогатині, Тернополі, Дрогобичі та Чорткові, сконфіскував майно цих заведень і не дозволив учням продовжувати студій.

Не треба й пригадувати, що ніякому фактові протидержавної діяльности в межах якоїнебудь шкільної установи не може потурати державна влада. Численні учні приватної гімназії в Рогатині були членами революційних організацій і брали участь у саботажній акції, як це стверджено на підставі паперів найдених підчас трусу. Польський уряд наводить на це такі докази: 1-го листопада 1927 р. двох учнів VII-ої кляси згаданої гімназії (Полинов і Опутрик)*) перерізали телеграфічні дроти в бережанськім повіті; коли розвязали місцеву терористичну організацію в Рогатині, тоді ствердили, що до неї належали гімназисти; один гімназист (Вінус) виконав акт саботажу 10. вересня 1930 р. в Чорнолісцях, рогат. повіту; один учень VII-ої кляси (Лісовий) написав до старости в Рогатині лист революційного змісту; у самій школі один учень VI-ої кл. (Медвідь) роздавав революційні летючки та прокламації У. В. О.; один учень VIII. кл. (Величко) ховав у себе заборонені революційні видання. Підчас трусу в гімназії найшли один вибуховий предмет і три гранати.

З огляду на такі факти необхідно було зачинити гімназію і то не тільки для оборони державних інтересів, але і з педагогічних мотивів, щоби охоронити інших гімназистів від лиховісних впливів.

З тих самих причин зачинили також державну гімназію в Тернополі. Слід згадати, що за останні два роки яких 100 учнів цієї гімназії брали участь у терористичній акції, якої діяльність відбилася луною на судових розправах.

У найближчому часі почнеться процес проти одного директора, одного вчителя і 29 учнів гімназії в Дрогобичі, зачиненої з тих самих мотивів.

Середню школу в Чорткові відчинило Т-во „Рідна Школа" без попереднього дозволу компетентних органів. Оглядини домівки вибраної на цю школу доказали, що вона не відповідає найзвичайнішим вимогам гігієни; наслідком чого, прохання на дозвіл відчинити цю школу, відкинув інспектор шкільної округи з дня 10. вересня 1930 р.

7. Незгідне з правдою є те, що Руханкове та пожежне Т-во „Луг" було розвязане як товариство, бо в дійсности воно ніколи не існувало як товариство у згаданім характері. Місцеві гуртки цього товариства не мають, згідно зі статутом, ніякого центрального органу, який обєднував би місцеві товариства. Влада розвязала тільки такі місцеві організації, яких діяльність виходила поза межі їхнього статуту (політична діяльність членів) або які не виконували функцій зазначених статутом, як напр. іти з допомогою на випадок пожежі або повені.

8. Випадок із організацією „Пласт" виглядає так:

Згідно зі статутом, затвердженим австрійською владою, в 1917 р. заснували у Львові „Т-во охорони дітей і опіки над молоддю", як центральну інституцію, що мала право відчиняти філії на просторі давньої Галичини. Це товариство заснувало секцію під назвою „Верховна Пластова Рада" (пізніше „Український Пластовий Улад"). Через його посередництво вона взяла під свою опіку українське товариство „Пласт", якого початки сягають аж до 1912 р.

Відповідальні провідники цієї організації не хотіли роками придержуватися статуту товариства і не хотіли бути залежні ані мати якийнебудь звязок з Національним Союзом Польських Пластунів.

(Докінчення буде.)

*) Наводимо прізвища в оригінальним тексті. — Ред.

ВП. Передплатників

прохаємо чемно вирівнати свій довг за часопис, щоби ми не були приневолені стримати його висилку від 1. березня.

Щодо Підлися, то обв. не говорив там про польські кайдани, тільки пояснив значіння Шашкевича для відродження укр. народу. Не говорив про чеську Білу Гору, але про те, що Білу гору в Підлисю треба викупити на власність народу, що й сталося.

Д-р **Біляк:** Хто промовляв ще на підлиській горі?

Обв.: Між іншими й п. Добрянський, що теж відповідав за те перед судом.

Д-р Б.: І як скінчився процес?

Обв.: Його увільнили.

На запит д-ра Шухевича каже, що кожний свідомий українець має свою мінімальну й максимальну програму, яка обіймає найвищий ідеал нації: незалежність укр. земель.

Опісля обговорив віче у Висоцьку, події в Бродах, довірочну нараду в Болотні, а вкінці промову в Соколівці, де не виступав ані проти поліції ані проти польської держави.

В часі інциденту з поліціянтом у Бродах не допустився ніякої зневаги.

СВІДКИ.

Першим свідком був о. **Мінко,** греко-кат. парох із Дмитрова, літ 62. Був на вічу в Радехові, але про що там говорилося, сьогодні не памятає. В кожному разі промови оберталися в рамах критики, звичайної на вічах. Про якісь „польські кайдани“ не чув.

Свід. Стан. **Станушек,** поліціянт, літ 31. Зізнає, як добре вивчену лекцію. Віче в Радехові було за запрошеннями, але він переодівся по цивільному і без запрошення дістався силою на салю. Пос. Вислоцький говорив про виборчі зловживання, про гноблення укр. народу, про сезонових робітників, яких польська влада не хоче пускати до Німеччини, щоби не змовилися з німцями і не виступали зі зброєю в руках проти Польщі.., Говорив про мазурську кольонізацію, про свято 3-го мая і якусь газету Ів. Франка, яку треба поширювати... Інших промов на цьому вічу не памятає.

Предс.: Чому?

Свід.: Бо ту одну я добре собі запамятав, знаючи, що треба буде колись зізнавати...

На питання оборони стверджує, що на віче вислав його командант постерунку та що з ним був також якийсь Марків. Він був на службі поліції. Оба пішли після віча на постерунок і здали рапорт з того, що було на вічу.

Свідок Володимир **Марків,** літ 32, муляр з Радехова, римо-кат. На вічу в Радехові був подібно як попередній свідок. Втиснувся на салю без запрошення, бо як поляк хотів знати, що будуть говорити. З того, що чув, свідок багато не памятає, але старається обтяжити обвинуваченого, в чому помагає йому предсідник, відчитуючи його зізнання в слідстві. Тоді він сказав, що на віче вислав його командант постерунку, сьогодні не хоче до цього признатися.

Д-р Біляк: Ви сказали, що на віче пішли як поляк. Ваше імя і назвище вказує на українське походження. Чи ви змінили може обряд?

Предс.: ухилює це питання.

Розправу відложено до другого дня.

—o—

Жнива смерти в Шанґаї.

Повідомляють із Сиднею, що там здержали морякам урльопи. Фльота Австралії виїде до Шангаю, якщо погіршиться там ситуація.

ШАНГАЙ, 22. II. ПАТ. Підчас гашення пожежі в міжнародній дільниці близько головної японської команди, гарматні стрільна китайського війська ранили 6 службовиків пожежної сторожі.

Військові аташе великих держав у Шангаї зголосили китайському генералові Тше-Тін-Кан домагання припинити вогонь китайської артилерії в напрямі міжнародньої дільниці.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

Страйк у Домбровському басейні.

СОСНОВЕЦЬ, 22. II. ПАТ. Ситуація в копальнях членів Ради Зїзду незмінена. Гасло чорного страйку від понеділка, яке кинули комуністи, не має наслідків. На першій зміні не працюють робітники 5 приватних копалень нечленів Ради Зїзду.

Сьогоднішнього дня на терені Домбровського Басейну страйкують робітники 23 копалень, себто 10.340 робітників із першої зміни. На перевірку приїхало до копалень 1346 робітників.

—o—

Французькі представники на роззбройну конференцію.

ПАРИЖ, 22. II. ПАТ. Французькими представниками на роззбройну конференцію будуть тепер: Тардіє, Поль Бонкур, Фабрі, Пієтрі та Рено, дорадниками будуть б. міністри фльоти та рільництва Дюмон і Дюменіль. Після представлення кабінету парляментові та декларацій у справі закордонної політики виїде Тардіє до Женеви. Новий уряд буде домагатися від парляменту негайного ухвалення бюджету, а щойно тоді прийде черга на усталення речинця нових виборів. Догадуються, що новий уряд матиме в парляменті перевагу 50 голосів.

Не вернуть на Радянщину.

МОСКВА, 22. II. ПАТ. Президія Центрального Виконавчого Комітету відібрала громадянські права за контрреволюційну діяльність багатьом громадянам Радянського Союзу та заборонила їм вернути на Радянщину на закордонні пашпорти. Таким чином 37 еміґрантів не зможуть повернути до СРСР, між іншими не вернуть туди Абрамович і Троцький, які мають німецькі пашпорти.

—o—

Новий зшиток Української Загальної Енциклопедії.

Перед нами 16-ий зшиток У. З. Е.; ним вона перейшла половину своєї праці. Як нас інформують, перед літом буде готовий повний другий том цієї Енциклопедії, з тим, що III-ій том, в який увійдуть 4 повні зшитки з гаслом „Україна“ вже одночасно підготовляється.

16-ий зшиток містить у собі гасла від слова „марксизм“ до „морж“ і має 160 ілюстрацій. Із українських прізвищ находимо там такі: Маркуш, Мартинці, Мартиновичі, Мартович, Мартосі, Мартушевич, Марфієвич, Маршинський, Масієвський, Маслович, Маслов-Стокіз, Масляки, Масцюх, Матвійчук, Матіїв, Матковські, Матушевський, Матчак, Матюк, Матюшенки, Махно, Маціевичі, Маціевська, Мегеденюк, Мегик, Медведів, Медведський, Меленевський, Меленський, Мелень, Мелешко, Мельники, Менцинський, Менчиц, Метлинські, Мидловський, Мизін, Микетин, Микитенко, Микитка, Микиша, Миклашевські, Миколаєвич, Милорадовичі, Милькович, Мирний, Мирович, Мирон, Миславський, Мисловський, Митрак, Михайличенко, Михайлів, Михалевичі, Михальський, Михальчук, Михневич, Мицюк, Мишуги, Міщенки, Мільницький, Мірні, Мірчук, Міхновський, Міхура, Мішковський, Міяковський, Млодковський, Многогрішний, Мова, Могила, Могилянські, Могильницькі, Модзелевський, Мокієвський, Мокрицький, Мокрієвич, Моленський, Молодченко, Молотковська, Молчановський, Мончаловський, Морачевський, Моргилевський, Мордалевич і Мордовець.

Поміщуючи цю замітку користаємо з нагоди, щоби спростувати в одночасній рецензії „Нової Зорі“ закид буцім-то при гаслі Мартель Рене треба було подати його дату смерти; цей французький історик живе, а помер його брат.

Спростування Воєвідського Уряду у Львові.

Львівський Воєвідський Уряд прислав нам цілу низку спростувань на наші дописи з краю в справі конскрипції. Примушені їх містити на основі відомого § 19, прохаємо наших дописувачів, авторів дотичних заміток, прислати нам свої вияснення в цих справах. Ред.

СПРОСТУВАННЯ.

Дотично нотатки, поміщеної в ч. 275 з 8. 12. 1931 р. під наг. „Українське село, але виключно польські комісарі“ — неправдою є, начеб Староство в Городку Яг. відобрало від списового комісаря в Ясниськах Павла Войтовича леґітимацію тому, що він подав українську народність, бо після переведених Староством в Городку Яг. доходжень справа ця була наслідком непорозуміння і в освітленні доходжень представляється так: В ціли доконання спростування змісту леґітимації видано за посередництвом постерунку п. п. телефонічне зарядження до дотичного начального списового комісаря. Функціонар п. п., який приняв телефонограму, поступив настільки невластиво, що сам стягнув від Войтовича згадану леґітимацію для доручення її начальному комісареві. Твердження, неначеб-то хтось хотів Войтовича позбавити чести списового комісаря, є цілковито неправдиве. На слідуючий день Войтовичеві видали леґітимацію. Неправдивою є рівнож вістка, начеб-то для вжитку списових комісарів прислано польські списові формулярі. Натомість є правдою, що так при списі в Ясниськах, як також в усіх округах пов. Городок, списові комісарі вживали і польських і двомовних аркушів.

СПРОСТУВАННЯ.

Дотично нотатки, поміщеної в ч. 279 з 12. 12. 1931 р. під наг. „Конскрипція має дати правдивий образ“:

Неправдою є, начеб-то списові комісарі в Глуховичах не давали на домагання двомовних списових формулярів. Зате правдою є, що поданий як приклад Михайло Криса з Глухович домагався спису на двомовному формулярі, одначе дотичний комісар не міг цього зробити тому, що забракло було хвилево тих формулярів, а коли одержав новий запас, полагодив справу згідно з бажаннями Криси.

Неправдою є, начеб-то списовий комісар в Янові Теодор Ліпінський всупереч зізнанням Теофілі Бідової вписав „руську“ мову, замість „української“ заявляючи, що має таке припоручення зі Староства. Зате правда, що Ліпінський відмовив Бідовій тільки вписати її в мешканні кревнячки Заяцевої, заявляючи, що слідуючого дня прийде до Бідової і там переведе спис, а це тому, що списування осіб, замешкалих в тому самому списовому окрузі — по чужих домах, в яких хвилево перебувають, є суперечне з обовязуючими приписами. Тому відмова Ліпінського не торкалась поняття рідної мови Бідової, але виключно її перепису поза домом її замешкання. Згідно із своєю заявою, Ліпінський слідуючого дня доконав спису в помешканні Бідової і після її зізнань вписав українську мову, як рідну мову.

Неправдою є, що списовими комісарями іменовано в яворівському повіті виключно поляків та що списові комісарі заховувались нечемно, вживали переважно польських списових формулярів, а тільки рідко на рішуче домагання також і двомовних, одначе виповнювали їх по польськи та при виконуванні своїх обовязків не питали про матірню мову. Зате правдою є, що в яворівському повіті поруч поляків комісарями списовими були іменовані також і українці, що списові комісарі поруч польських формулярів уживали також і двомовних. Щодо невластивої поведінки комісарів, то крім одного випадку, в якому інґерувало яворівське Староство, не було скарг ані зажалень на їх поведінку. Не стверджено рівнож, щоби списові комісарі не питали про віроісповідання і матірню мову, або щоби деякі рубрики формулярів виповнювали олівцем. Зате правдою є, що списові комісарі, які не володіють українською мовою виповнювали деколи двомовні формулярі по польськи, одначе така поведінка не була суперечна з постановою параґр. 5 Розп. Мін. з 2. 9. 1931 в справі переведення другого загального спису населення (Д. У. Р. П. ч. 80 поз. 629), згідно з яким двомовні формулярі могли бути виповнювані в польській або українській мові.

Неправдою є, начеб громади в околиці Комарна, а саме Кліцко, Якимчиці, Горожанна Вел., Горожанна Мала, Підзвіринець, Чуловичі, Ст. Конюшки Кор. і Голодівка пропонували Старостві в Рудках на списових комісарів осіб згаданих в нотатці п. наг. „Комарнянщина“ і начеб Староство списовими комісарями іменувало своїх людей, часто малоінтеліґентних. Зате є правдою, що Староство списовими комісарями заіменувало осіб, що мають відповідну інтеліґенцію, а при тому як польської, так і української національности, які мають в даній громаді загальне довіря. (Продовження буде)

ОСТАННІ ВІСТИ

КОНФЕРЕНЦІЯ НАШИХ КООПЕРАТИВНИХ ЦЕНТРАЛЬ У ВОЄВІДСТВІ.

У понеділок, 22. лютого, як довідуємося, відбулася у львівського воєводи в вечірних годинах конференція з представниками українських кооперативних централь. Подробиці конференції нам покищо невідомі. Одначе маємо надію, що в черговому числі зможемо подати точні інформації про завдання і хід цієї конференції.

ВІДПОВІДЬ МАРШ. СВІТАЛЬСЬКОГО НА ЛИСТ ПОС. РУДНИЦЬКОЇ.

Перед приступленням до нарад сойму марш. Світальський повідомив, що прийняв до відома лист пос. Рудницької. Одначе не може прийняти до відома та лишити без консеквенцій тієї части листа, в якій пос. Р. критикує поведінку президії сойму відносно формування суду чести. Суперарбітра вибрали згідно із сойм. правильником, який передбачує, що суперарбітром може бути вибраний саме один із віцемаршалів. Аргумент начеб суперарбітром не міг бути посол клюбу, до якого належить одна зі сторін, є неоправданий, бо коли в соймі є два ворожі собі табори, то вибір суперарбітра був би взагалі неможливий. Це, що пос. Рудницька покликається на факт, що президія сойму складається лише з одного клюбу та твердження, що тому не міг бути вибраний ніодин із віцемаршалів суперарбітром, коли лише одна сторона належить до нац. меншин, не має ніякої регуляміновоі основи, тимбільше, що такий а не інший склад президії сойму є виключно вислідом становища менш. клюбів. За недопускальну критику поведінки президії сойму, яка придержувалася правильника, прикликає пос. Р. до порядку зі записанням до протоколу.

Цю маршалову енунціяцію клюб ББ. прийняв оплесками.

ОПОЗИЦІЯ ВИЙШЛА ЗІ САЛІ.

У понеділок радила сойм. бюджетова комісія. Пос. Римар (НД) домагався, щоби з денного порядку зняти емеритальний закон, тому що на суботньому засіданні комісії згодилися що дальша дискусія над тією новелею відбудеться щойно у вівторок. Посли ББ. заявили, що марш. Світальський домагається скорої позагоди новелі, а **поспіх тимбільше вказаний, що може створитися ще один комітет службовців проти новелі.** Пос. Римар сказав на це, що делеція не візьме участи в нарадах, голова комісії перервав засідання, щоби порозумітися з маршалом сойму. Небаром повідомив, що після розмови з маршалом не може на власну відповідальність змінити денний порядок. Внесення пос. Римара піддав під голосування. Внесення це відкинули голосами ББ. Тоді на знак протесту всі опоз. клюби кинули салю нарад.

БУРЛИВЕ ЗАСІДАННЯ СОЙМУ.

Нац. меншини, опозиція та правиця вийшли зі сойму.

На понеділковому засіданні сойму пос. Свежевський реферував ліцитаційні ціни й екзекуційні пільги. Пос. Дух реферував внесення Нар. Клюбу про здержання виконання ухвали про скасування 20 повітів.

Опісля обговорювали опозиційні внесення. справу пресових конфіскат у звязку з берестейським процесом. При обговорюванні тієї справи прийшло до авантюр, які закінчилися тим, що ліва й права опозиція та нац. меншини вийшли зі салі. Підставою конфлікту було це, що опозиція закинула маршалові, що не кермує нарадами безсторонно, бо не реагував, коли ББ. переривав разураз промову пос. Тромпчинському. Коли маршал прикликав до порядку пос. Бабського (Стр. Л.), запротестував проти того пос. Руг. Маршал і його прикликав до порядку. Тоді посли НД. на знак протесту вийшли зі салі, забрали з трибуни пос. Тромпчинського, який і дальше промовляв. Кількох послів із ББ. підійшло до лавок соціялістів і Стр. Люд., одначе до бійки якось не прийшло. Ліва опозиція вийшла зі салі співаючи „Ґди наруд до бою".

Соц. внесення в справі конфіскат реферував пос. Пасхальський (ББ.). Він твердив, що влада не переступила своїх управнень. У дискусії посол Ґжечнаровський (ППС.), згадав, що радомський староста в „конфіскаційнім шалі" сконфіскував своє власне письмо. А саме, він переслав до радомського часопису письмо, в якім повідомляв, що конфіскує. Часопис це письмо видрукував, а староста сконфіскував це. Пос. Тромпчинський (НД.) ствердив, що теперішній режім боїться прилюдної думки. Та земля обертається і бесідник не знає, як панове з ББ. ще довго будуть правити. Коли так дальше піде, то одинокою відповідлю буде те, що повстане підземна преса, яка дасться дуже в знаки. Ці слова Тр. викликали страшний галас. Пос. Бабський (Стр. Л.) питається: „Де маршал?" Маршал прикликає його до порядку. Пос. Руг: „Це скандал!" Пос. Руга покарав маршал за це так само. Счиняється ще більший крик, сел. посли **виривають із завісів фотелі.** Ендеки кидають гасло: вийти зі салі. За ендеками виходять і соціялісти зі співом. Виходять і посли нац. меншин. Остають лише посли з ББ., при чому **кільканацять бебеків пересідося на опоз. лавки.** На салю вернувся пос. Заремба (ППС.), щоби забрати свою теку. Та на місці З. сидів уже пос. Стажик (ББ.), а біля нього Клещинський. Пос. Заремба зажадав від Стажака, щоби забрався з його місця. Прийшло до словної перепалки і щойно після інтервенції маршала пос. З. міг забрати свою теку.

Опісля промовляв іще пос. Осінський (ББ.), що відповідав на закиди опозиції в справі конфіскат. У голосуванні внесення соціялістів відкинули.

Зчерги пос. Дух (ББ.) реферував справу виб. надужить.

Тимчасом **на салю війшли українські посли. Пос. Загайкевич заявив:**

Ми хотіли при справі виб. надужить виявити дволичність політики, яка не позволяє виявляти брудів тих надужить, серед яких права українського народу зменшено. Одначе положення, яке витворилося на нин. засіданні, внеможливлює нам виконати цей обовязок. Уже на вступі засідання п. маршал прикликав до порядку пос. Рудницьку (Марш. Світальський: Прошу не критикувати марш. розпорядків). **Не критикую, лише подаю наші мотиви. Розпорядок п. маршала у відношенні до пос. Рудницької торкався листа, який вона вислала до нього в справі суду чести. В ост. хвилині витворилося положення, в якім вся фактична більшість палати вийшла й остали лише панове з одної групи. Розуміємо мотиви тих, що вийшли та зовсім солідаризуємося з ними.** (Голос із ББ.: Навіщож ви вернулися?) Щоби задокументувати те, **що з вел. болем зрікаємося відслонення правди, бо також мусимо вийти зі салі. Ставлю внесення, щоби з огляду на це хв. положення з уваги на важність справи, яка є оце на денному порядку, п. маршал дальшу дискусію над тією справою відложив до найбл. дня.**

Після тієї заяви українські посли знову вийшли зі салі.

Марш. Св.: До апелю п. Загайкевича не можу приноровитися.

Маршал допускає до слова неприсутніх послів із Стр. Л., ППС., НД., ХД. і білоруса Єремича. Тому що всі ці посли були неприсутні, приступили до голосування та відкинули внесення про покликання надзв. комісії.

Пос. **Стронський (ББ.) реферував внесення Українського Клюбу про покриття коштів лікування для „спацифікованих" у Сх. Галичині.** Референт сказав, що пошкодованим прислугує право звернутися до адміністрації та суду, тому комісія відкинула це внесення.

Маршал викликає записаних до голосу послів Зарембу (ППС.) і Пеленського (Укр. Кл.). Тому що ті посли були неприсутні, приступив сойм до голосування та ухвалив внесення комісії.

Вкінці при порожній салі приступили до дискусії над внесенням ППС. про скасування наглих судів. Референт спротивився внесенню. Маршал викликав до дискусії неприсутніх послів **Загайкевича,** Дібоа (ППС.) та Крису (Стр. Л.). Тому що посли ті були неприсутні сойм приступив до голосування і відкинув згадане внесення.

Найближче засідання сойму у вівторок.

ЗНОВУ КРОВ.

У Домбровськім басейні прийшло вдруге до кровавої сутички зі страйкарями. В місцевости Челядзь поліція вбила одного робітника, а одного зранила.

НОВИНКИ

— Українським прихильникам радія. Радієва комісія, створена на анкеті при участи представників українських установ і преси, скликує на четвер, 25. лютого ц. р. в 6 год. вечором у салі „Просвіти" Ринок 10/II. — радієву анкету у справі українських авдицій львівської радієвої станиці, на яку запрошує представників українських установ і прихильників радія.

— Перед створенням радієвої станиці у Станиславові? На сторінках тижневика „Курер Станіславовскі" від довшого часу йде дискусія над тим, чи потрібна у Станиславові радієва станиця та як має виглядати її праця. В останньому числі цього часопису з 21. лютого находимо голос „українського радіоаматора" в цій справі. Він піддержує тих, що вимагають створення радієвої станиці у Станиславові, але з тим застереженням, що половина програми нової радіостаниці мала би обслуговувати українців і українською мовою.

— Концерт бандуриста у львівському радіо. 24. лютого ц. р. в 20.45 год. почнеться у львівському радіо концерт бандуриста Володимира Шуля й треватиме до 21.10 год. Концерт передаватиме львівське радіо до всіх радієвих станиць Польщі.

— Краєва Студ. Репрезентація і студ. баль. Від Краєвої Студ. Репрезентації дістаємо повідомлення, що вона не мала й не має нічого спільного з організуванням „загально-студентського репрезентаційного балю" з 20. п. м., бо цей баль організував комітет львівських студ. організацій. Репрезентація стверджує неправильність поведінки балевого комітету і відповідального за його ділання Комітету львівських студ. організацій тому, що Комітет запросив до почесного комітету ряд людей, а м. и. і проф. Шаха, які своїми виступами й політ. потягненнями виявили розбіжність із офіційним становищем студ. властей та опінією студ. загалу. Студ. Репрезентація рішила потягнути винних до відповідальности. Тому осудила Комітет львівських студ. українських організацій і доручила перевибір президії Ради на найближчому засіданні Ради. Зокрема приняла до відома уступлення зі Студ. Репрезентації двох членів, які підписали балеві запрошення, чи могли викликати враження, що виступали в імени Студ. Репрезентації.

— У справі міністерської допомоги на господарську школу „Просвіти" в Милованні. З Господарсько-садівничої Школи Т-ва „Просвіта" в Милованні п. Стриганці н/Дн. одержуємо таке письмо: „Високоповажаний Пане Редакторі Прошу помістити на сторінках Вашого цінного часопису отсе спростування: У промові, виголошеній в соймі 8. ц. м., надрукованій в ч. 37 „Діла", заявив Вп. посол Гриць Тершаковець між іншим, що господарська школа в Милованні одержує від міністерства рільництва около 20.000 зол. річної підмоги. Тому, що це незгідне з дійсним станом, як управитель школи стверджую, що допомога міністерства рільництва не була ніколи така висока, а в останньому бюджетовому році (до 31. III. п. р.) одержала школа всього 4.320 зол. — З високою пошаною **Інж. Евген Брилинський.**

— Доля д-ра Парнеса. Акти у справі д-ра Парнеса, арештованого недавно у звязку з самогубством б. його служниці Кардашівної, віділслав слідчий суддя прокуратурі.

— Повінь самогубств у Львові. Вчора у Львові перешкодили двом самовбивцям: Анні Айсбан при вул. Легіонів і Анні Бялік при вул. Якова Стшеме. Одна напилася сільного квасу, друга денатурованого спірту. Поготівля ратункової допомоги відвезло їх до лічниці.

— Жертва лещетарського спорту. Минулого тижня, студент політехніки, Роман Пліхаль перебував разом із іншими лещетарями у Бруховичах. Намагався він виконати якийсь скок, впав на сніг. Під снігом захований острий кусок дерева пробив його так нещасливо, що не зважаючи на негайну лікарську допомогу та дві операції, помер він учора рано у львівській лічниці.

— Ще про справу Ґорґонової. Вчора мали доручити акт обвинувачення Ґорґоновій, здогадній вбивниці доньки арх. Заремби. Процес Ґорґонової призначений на дні 16—20 березня ц. р., але оборона старається відложити процес.

— Бойкотують електрівню в Перемишлі. Перемиські купці домагаються від електрівні знижки цін за електричну струю; а тимчасом бойкотують частинно електрівню таким чином, що не освітлюють вітрин крамниць. Коли електрівня не знизить своєї ціни, купці зрезигнують зовсім із електричного освітлення.

— Із краєвої хроніки. З церкви на передмісті Калуша забрав невідомий вломник чашу та зломив свічник. — Стир вилив у Суходолах, брідського повіту, та затопив 15 хат. — У Оріхівчику та Підкамені, брідського повіту, відкрили пять тайних горалень. У Марії Ганьчирук з Лютовиск відібрав поліцай кілька літер самогону. — У Мразниці вивертіли найглибший в Европі шиб Джемс Форбс; його глибина 2030 м. Верчення тревало 2 роки, коштувало 180.000 долярів. У шибі нема нафти; має він лише ґеольогічне значіння.

— Снігові в Галичині. Вчора спізнилися всі поїзди, що приїхали до Львова, деякі спізнилися навіть на кілька годин. Поїзд із Підгаєць не приїхав, застряг у снігах. З Тернополя вислали відділ робітників із плугами та відділ саперів для ратування поїзду й подорожніх. Застрягли теж поїзди зі Львова до Жовкви, особовий з Тернополя. Снігові перервали правильний звязок теж на звичайних шляхах.

— Кара смерти в Ковлі. 8. лютого наглий суд на виїздній сесії в Ковлі засудив на кару смерти 41-літ. Данила Войтюка, мешканця с. Угівця. Войтюк був обвинувачений в тому, що разом з іншими 5 комуністами, з доручення партії, напав на дім, мешканця с. Голоби, Василя Матвійчука, з метою його вбити. Матвійчук теж був комуністом, прослухав агітаційні курси в Хар-

кові, але коли вернувся на Волинь, відпекався від комуністів, а навіть почав їх видавати. За це компартія й засудила його на смерть. Підчас нападу на дім Матвійчукові вдалося втікти і врятуватися, а ті, що мали його вбити, втікли на Радянщину. Одного з них, Данила Войтюка зловили на кордоні; на суді він признався до вини. На прохання уласкавлення прийшла від президента відмовна відповідь. Присуд смерти виконав кат Мацейовський.

— **Найбільша фільмова фабрика Радянщини.** Повідомляють із Москви, що більшовицька влада вирішила призначити 20,000,000 рублів на будову найбільшої фабрики фільм у Казані. Фабрика мала би постачати кожного року 150,000,000 метрів фільмової стяжки.

— **Т-во „Львівський Боян"** запрошує отсим всіх Впов. Панів, що співають і що хочуть взяти активну участь в точці мужеського хору на ювилейнім концерті Товариства, на пробу хору, яка відбудеться в середу 24. лютого 1932 в год. 8-ій вечором в малій салі Т-ва Лисенка.

— **Справлення похибок.** У попередньому (39) числі „Діла" трапилася прикра похибка, а саме наголовок одної вістки на 4 стороні повинен виглядати **„Клайпедська справа в Женеві"**, а надруковано „китайська".

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 22. II. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 3·80 зол., за літру молока 23—24 сот., літру сметани 1·20 зол., копу яєць 4·70.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

✝ **о. Климентій Кульчицький,** радник Еп. Консисторії, тисьменицький декан і парох в Підпечерах, б. учитель гімназії в Коломиї, основник і предсідник Надзірної Ради „Священичої Помочі", предсідник вдов.-сир. фонду станисл. епархії, член-основник і б. заст. предсідника Тов. „Інститут Непор. Зачаття Пр. Діви Марії", основник „Селянської Бурси", кооперативи „Достава" в Станиславові, основник Тов. „Шкільна Поміч" і б. член виділів українських товариств у Коломиї, основник і б. голова Надз. Ради Тов. „Народній Дім", б. голова Надзірної Ради кред. кооп. „Віра" і б. повіт. організатор Нац.-Дем. Партії в Тисьмениці, помер, заосмотрений Найсв. Тайнами, в Підпечарах дня 20. лютого 1932 в 70. р. життя і 45. р. священства. Перенесення тлінних останків до церкви відбулися в Підпечарах в понеділок дня 22. ц. м. в год. 3-ій пополудні, а похорони відбудуться у вівторок 23. лютого 1932 р. передполуднем. В. Й. П.!

—o—

СПОРТ.

ПЕРЕМИШЛЬ. **Україна — Польонія 3:3 (0:1, 3:0, 0:2 і 1:1 (0:0, 1:1, 0:0).**

В неділю 21. ц. м. виїхала гаківкова дружина „України" до Перемишля, де розіграла двоє товариських змагань в год. 11 і 15. Противником „України" оба рази була найсильніша Б-клясова дружина „Польонія", яка вспіла дійсного мистця Б-кл. дружину А. З. С., двічі високо перемогти (5:0 і 5:1), а з дружиною „Чорних" програла лише 1:2. Гра її примітивна, зате незвичайно гостра, тверда й завзята. Також грище за коротке, так, що львівський напад не міг як слід розвинути акції.

Гра ввесь час жива й цікава, повна хвилюючих моментів. У перших змаганнях грачі „України" заощаджували дещо свої сили й енергію до другої стрічи. Назагал перевага „України", з виїмком третьої частини, коли то гра була рівнорядна. Всі троє воріт для „України" добув Труш І. в 2., 8. і 9. мін. другої терції. Крім того суддя не признав у 3-ій частині двоє воріт, правильно добутих Трушом І. і II., підчас коли „Польонія" добула вирівнуючі ворота з очевидного „офсайту".

Другі змагання багато гарніші й цікавіші від попередніх. „Україна", призвичаєна вже до грища, перевела багато гарних комбінаційних тягів, головно братьми Трушами, з котрих І-ий добув клясичні ворота з подання брата. Крім того Евгенів (3) і Юра не використали подібних ситуацій. А суддя знова не признав воріт, добутих Трушом, які запевнювали „Україні" перемогу.

Оцінка львівської дружини: Воротар Скрипій зі пропущених четверо воріт міг 2 (в першій стрічі) легко оборонити. У других змаганнях грав жертвенно й успішно. Ґофрик грав назагал байдужно. Зате вповні відповіли свому завданню Дицьо і Лисик. В нападі найліпші брати Труші. Сяк-так грав Евгенів. Зате блідо випала гра повільного Юри і Дмитерка.

Виступ „України" в Перемишлі не закінчився сподіваним успіхом, виказаним циферно, зате за елегантну та спокійну гру добула наша дружина серед перемиської публики найбільше признання зі всіх львівських дружин, які грали досі в Перемишлі.

Лещатарські змагання за мистецтво українського студента.

Годину збірки змагунів назначується на год. 11., а не на 9.30, як це було початково назначено. Збірка на останній зупинці „10" на замарстинівській рогачці.

Спростування.

В звідомленні з дружинових лещатарських змагань помилково подано, що друга дружина У. С. С. К-у прийшла пята. Тимчасом її здискваліфікували, бо один змагун не перейшов цілої траси.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Вівторок, 23. II. в год. 8. веч. „Сон літньої ночі".

Середа, 24. II. год. 7.30 веч. „Травіята" (виступ Еви Бандровської).

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 23. II. в год. 8. веч. „Святе полумя".

Кіна.

АПОЛЬО: „Два серця бють у вальса такт" (оперетка).
КАСІНО: „Трейдер Горн" (В. С. Ван Дайк).
КОПЕРНИК: „Баль в опері".
ЛЕВ: „Два серця бють у вальса такт" (оперетка).
МАРУСЕНЬКА: „Баль в опері".
МІРАЖ: „Дафніс і Хльое" („Еросова стріла"), „Гарольдові клопоти" (Гар. Льойд.
ОАЗА: „Три сестрі", „Острів затоплених сердець".
ПАН: „Каваренька" (Моріс Шевальє).
ПАЛЯС: „В сумерках великого міста".
ПАСАЖ: „Мацист у пеклі" та додатки.
ПРОМІНЬ: „Каруселя тортур".
СОНЦЕ: „Велитень гір".
СТИЛЕВЕ: „Гаі-Тан" (Анна Мей-Вон), „Роскішна дівчина".
УТІХА: „Чортівський пазур" (Уілієм Десмонд).
ХИМЕРА: „Княжна Тараканова".

Програма радіо.

Четвер, 25. лютого 1932.

Ляйпціг (259,3) 19.30 Легка музика. **Льондон** (355,9) 20.45 Хор. **Гельсінгфорс** (366,1) 17.00 Концерт. **Гамбург** (372,2) 22.30 Танкова музика. **Букарешт** (394,2) 20.20 Концерт. **Берлін** (418) 19.15 Концерт. **Рим** (441,2) 20.45 Концерт. **Лянґенберґ** (472,4) 17.00 Опереткова музика. **Прага** (488,6) 19.20 Пісні. **Міляно** (501,7) 19.05 Легка музика. **Брюсель** (509,3) 19.30 Концерт. **Відень** (517,2) 17.00 Танкова музика. **Рига** (525,4) 16.30 Балалайка. **Мінхен** (532,9) 15.40 Моя молодість. **Будапешт** (550,5) 17.30 Концерт. **Ленінград** (1000) 14.00 Концерт. **Осльо** (1083) 20.30 Хор.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 24. лютого 1932.

Львів (380,7) 11.45 Перегляд преси. 11.58 Час із Варшави. 12.10 Грам. кружок. 13.10 Про погоду дня. 13.15 Господарська оповістка. 15.00 Грам. кружок. 15.25 Листування. 15.45 Грошева біржа. 15.50 Грамоф. кружок. 16.20 Виклад. 16.40 Грам. кружок. 16.55 Навчання англійської мови. 17.10 „Манджурія". 17.35 Концерт. 18.30 Всячина. 19.25 Грам. кружок. 19.30 Спорт. 19.35 Грам. кружок. 19.45 Радієвий щоденник. 20.00 Музичний фейлетон. 20.15 Концерт легкої музики: Хор „Еріяна" і **концерт бандуриста Володимира Шуля.** 21.10 Література. 21.15 Концерт. 22.35 Поліційна оповістка. 22.40 Листування. 23.00 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Заходом Укр. Порадні Матерей і Укр. Бесіди відбудеться в четвер, 25. ц. м. в год. 18. виклад Вп. Д-ра Осипа Філяса на тему: „Кривуха" (англійська недуга) зі світляними образами, в салі Укр. Бесіди вул. Рутовського 22. 1—2

Замісць повідомлень про вінчання нашої доньки Ольги з інж. Богданом Поповичем складаємо 20 зол. на Рідну Школу. — Мелянія і Д-р Роман Цегельські. 1413

Загальні Збори Союзу Українських Адвокатів у Львові відбудуться в суботу, дня 12. березня 1932 р. о год. 10-ій перед пол. у льокалі Т-ва „Земля", Ринок ч. 43, І. В год. 8. веч. тогож дня відбудуться в салях „Української Бесіди" вечерниці. Участь усіх Товаришів обовязкова. — Виділ С. У. А. 1414 1-2

З Українського Технічного Товариства у Львові. Відчит тов. інж. Чужака Гриця на тему „Століття відкриття електромагнетичної індукції" переложений на середу дня 24. ц. м. год. 18.30 в домівці Товариства Ринок 10. II. п. Вступ вільний. Гостям раді. 1416

Загальні Збори філії Т-ва „Просвіта" в Кракові відбудуться в неділю, 28. лютого 1932 в год. 18. в домівці власній, Ягайлонська 10. Порядок Зборів звичайний. 1412

Звичайні річні Загальні Збори Філії Т-ва „Просвіта" в Раві Руській відбудуться дня 19. березня 1932 в год. 10-ій передпол. у льокалі „Український Народній Дім" у Раві Руській при вул. Шевченка 1, з таким порядком нарад: 1. Отворення Зборів; 2. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів; 3. Звідомлення з діяльности уступаючого Виділу; 4. Звідомлення Контрольної Комісії з внеском на абсолюторію уступаючого Виділу; 5. Вибір нового Виділу і Контрольної Комісії; 6. Вибір відпоручників на Загальні Збори Головного Т-ва „Просвіта"; 7. Означення висоти членської вкладки і додатку на потреби Філії на 1932; 8. Евентуалія. — За Виділ Філії Товариства „Просвіта": **Інж. Василь Терпелюк** вр. голова, **Степан Совик** вр. секретар.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ГОДИННИКИ — продає найдешевше — Домбровський-Розваржевський — Академічна 2. 1246 7-15

ПОКОЇ зі безцін для приїздних і постійних винаймає Готель „Савой", Собіського 7. 1369 4—5

БІДНОМУ студентові допоможе покінчити університетські студії панна на становищі. Ціль матримоніяльна. Першенство мають середнього росту. Перемишль — Посте-рестанте „Нарциза". 2-3

МАЮ літ 30, самостійне звання, пізнаю мущину на поважнім становищі в матримоніяльній ціли. Листи до Адміністрації під „Доля". 1410 1—1

ГРИБИ, гарні, вибирані (найменше 5 кільо) по 8 зол. за 1 кільо, чисті, сливкові повила, з цукром, бочілочка 5 кільо 10 зол., чиста овеча бриндзя, бочілочка 5 кільо 10 зол., бжільний, гірський мід, пушка 5 кільо 20 зол., волоські горіхи паперівки, мішочок на 5 кільо 14 зол., висилає оплачено за післяплатою **Мендель Штуммер, Косів к. Колом.** 1325 8-10

АДВОКАТСЬКИЙ кандидат з судовою практикою шукає негайно заняття у адвоката. Ласкаві зголошення до Адміністрації „Діла" під „Кандидат". 1403 3-3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ПОВІТОВОГО КУЖКА „РІДНОЇ ШКОЛИ" В РАВІ РУСЬКІЙ відбудуться дня 1. березня 1932 в год. 5. попол. в льокалі Українського Банку „Віра" в Раві Руській із таким порядком нарад:

1. Отворення Зборів; 2. Відчитання протоколу з попер. Заг. Зборів; 3. Звідомлення з діяльности Старшини і Контр. Комісії з внеском на абсолюторію для уступаючої Старшини; 4. Вибір нової Старшини і Контрольної Комісії; 5. Вибір делеґатів на Заг. Збори Гол. Управи Рідної Школи; 6. Внески і запити. На випадок браку комплету Заг. Збори відбудуться годину пізніше, з тим самим порядком нарад і важно рішатимуть, без огляду на скількість присутніх членів.

За Старшину Повіт. Кружка „Рідної Школи: **о. А. Твердохліб** вр. голова, **Степан Совик** вр. секретар. 1411

КОНКУРС

на відзнаку для учасників І. Конгресу Українських Інжинірів у Львові розписує Українське Технічне Товариство у Львові. Загальні умовини конкурсу подає У. Т. Т. в ділових годинах. У. Т. Т. визначує лише одну преміовану нагороду у висоті 50 зол. (пятьдесять зол.). Проєкти слід прислати найдальше до дня 10. березня на адресу Українського Технічного Товариства, Львів, Ринок 10, II.

Організаційна Комісія Конгресу Українських Інжинірів.

Оголошуйтеся в найстаршім укр. щоденнику „ДІЛО"!

Подяка.

У високому леті впав знеможений один із тих, що, сповняючи свій обовязок опинились в чотирокутнику смерти. Вийшов як інвалід із нерівних змагань, та до останніх днів, хоч гноблений великим терпінням, рвався до творчої праці. Незрозумілий загалом, найшов горстку людей, які ділили разом з Ним дні його долі. Всім тим, що відчули Його біль складаю щиру подяку. В першій мірі Д-рові В. Вовкові, що як найліпший друг розяснював Покійному останні місяці життя. Щире спасибіг Всеч. Отцям: Яросевичеві, Дзеровичеві, Блозовському, Василіву та Семчишинові. Спасибіг хорові, що під проводом Впов. П. Яриновича співав над могилою стрілецькі пісні, учительським Зборам шкіл та захоронки „Р. Ш.", Товаришкам праці, ученицям „Труду", фахово-доповняючої і вселюдної школи ім. Б. Грінченка, їх родичам та вірному Дідусеві Олексі. Щира подяка Старшинам Кружків та Товариству за їх письма й участь у похоронах бл. п. Теодора Федорчака. Спасибіг всім невичисленим поіменно, що йшли з нами та помагали відхилити терня на шляху Січового Стрільця. Всім тим, що розуміли пориви цього Ясного Духа.

Софія Олеськів-Федорчакова.

ЗАПРОСИНИ ДО ПЕРЕДПЛАТИ.

Кооператива „РІДНА ШКОЛА" у Львові, Ринок 10 видає від нового року 1932

ІЛЮСТРОВАНИЙ ПІВМІСЯЧНИК

„Рідна Школа"

для всього українського громадянства.

„РІДНА ШКОЛА" — це трибуна у найбільше живих справах української нації, якими є шкільництво й виховання та дороговказом в її змаганнях.

„РІДНА ШКОЛА" єднає невидимими нитками всі поневолі розділені українські одиниці для осягнення збірними силами Великої Мети.

В „РІДНІЙ ШКОЛІ" друкують свої праці найвизначніші українські письменники, педагоги та суспільні діячі з краю і зпоза кордону.

Станьте передплатником „Рідної Школи" і тим причинитеся до скріплення сили й відпорности Української Нації.

Передплата в краю виносить: піврічно 1 зол., чвертьрічно 3 зол., піврічно 5.50 зол., річно 10.00 зол. Для заграниці: 2 дол. на рік, 1 дол. на пів року.

„РІДНА ШКОЛА" повинна найтися в руках кожного свідомого українця, в кожній українській установі, в кожній шкільній, читальняній, кооперативній і приватній бібліотеці.

Адреса:
„РІДНА ШКОЛА", ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10
Конто ПКО. 153.427. Телефон 77-32

За редакцію відповідає Олександер Костик — Видає Видавнича Спілка „Діло" — З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів Ринок 10.